

okt. 7-én 267. sz. alatt a következő bejegyzés történt: *Luczaszék* 1 drb. 7-féle (?) fából Gürtler Mihály vaáli plébános és egyházkerületi esperes ajándéka. *Jegyzet.* Vaálban 1868-ban éjféle mise alatt elkobzott *Luczaszék*, melyen 18 éves vaáli legény Körmeny János a helybeli templomatyá által ülve találtatott“. Valóban kívánatos volna, ha a régiségtári osztály raktárából e ritkaságot előkeresnék és az utóbb létrejött néprajzi osztályba áthelyeznék.

Dr. Sebastyén Gyula.

Ráolvasó imádság szárazbetegség ellen.¹ A gyógyító asszony Kolon vidékén „méri“ a beteget, vagyis madzagot vesz, kifeszíti előbb a feje tetejétől a lábujjáig s egyik középujjától a másikig, miközben kiterjesztve tartja a beteg karjait. Ebben az utóbbi helyzetben aztán a következő ráolvasó igéket mondja el:

„Az én áldott uram, Jézus Krisztus, mely órába asszonyunk Szűz Mária elindula az ő szülő szent fiával, elő találja a zsidóasszonyt a borostyáni fa alatt. „Hová mégy te zsidó asszony?“ „Én émegek hegyet-vögyet rontanyi“. „Ne menj é te hegyet-vögyet rontanyi, eridj é ennek a Joskonak aszaványát szaggassad szemibő, szeme gyükeribü, piros viribő, szakás hasábü, mindenféle testi-lelki tagjaidü. Ugy szakadozzanak, ugy romoljanak, mint az áldott vizek tajtéki, habjai ijjé-nappá émúnak“.

Mindezt ötször egymásután cselekszi. A harmadik „mérés“ után pihenőt enged, hogy a beteget nagyon el ne fárassza. Végezetül pedig ezt mondja el: „Sem 9, sem 8, sem 7, sem 6... sem 1“. Ezután még 9 napig imádkozik a betegért. A betegnek viszont árva csóványra és szapult hamura kell járnia szükségre, és hogy megjöjjön a szája ize is, vizet kell innia kormos fazékból.

(Kolon, Nyitra vm.)

Kodály Zoltán.

A korjánféreg.² Éccö az oláhfoli székéjék elméntek csipelni s amikő jüttek hazafelé, talátok égy sallót az út szélin.

— Hát e mi, té komé? — kérdi az égyik.

— E biza, té komé, korjánféreg.

— Tudad, mit, te komé? Üssük agyan ezt a korjánférget!

— Üssük agyan!

Evel jót suppintott a csippel az égyik székéj a sallóra. Felugrik a salló, hát a másik székejnek egyenesen a nyaka kőri esik.

— Jaj, komé, üsséték agyan a karjántérget, mer mingyár lerágjo a nyakamat!

Több sé kellett a székéjéknek, addig ütötték a sallót a szégény embér nyakán, a még egészen lévőgta a fejit.

Így ütötték agyan az oláhfolijak a korjánférget.

(Folytatva, Maros-Torda vm.)

Zilahy József.

¹ V. ö. *Kálmány*: Szeged népe, II., 111 lap és III. 149, 151. l — *Dr. Sebastyén*: Dunántúli gyűjtés, 586 l.

² Összehasonlítás czéljából közlöm a régi följegyzéseimből a fönti kis székely népmesét, a mely tartalmilag csaknem ugyanaz, mint a melyet *Mészáros Gyula* ismertet a csuvas népköltészetből. *Ethnographia* 1908. évi folyamában.